

A bunkókrácia diszkrét bája

2022 december 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Úgy t?nik, Tóta W. Árpád is a derízió korának h?se szeretne lenni, pedig legfeljebb a neoprimitív, bárgyú bunkókrácia egyik fegyverhordozó szolgája.

Van valami diszkrét bája annak, hogy a hazai ballib média zászlóshajója (?) év végi dupla számának hátulsó oldalpárján, jobb fel?l egy katolikus pap arról értekezik, hogy a karácsony a kereszténység legnagyobb ünnepe, míg bal fel?l a lap közismerten mocskos szájú publicistája arról hablatyol, hogy karácsony története szinte biztos, hogy igaz se volt, „a Jézus-mondakör maradékát pedig lassanként visszateszi a mesekönyvek közé Európa népe”. Így, egyenest az olvasó szeme közé. Tán csak nem irigyelte meg Bunuel pont ötven éve bemutatott híres polgárpukkasztó, szürrealista filmjét (A burzsoázia diszkrét bája)? Amelynek sokkoló képeit, megdöbbent? jeleneteit boldogult úrfikoromban magam is csodáltam, ámde nem szerettem túlzottan.

Mások hitének, világnézeti meggy?z?désének, személyes identitásának öncélú, alantas kigúnyolása, emberi méltóságának otromba megsértése egy ideje obligát kísér? csinnadrattája a keresztény ünnepeknek. Err?l már írtam néhány napja e hasábokon (Keresztények a derízió korában). Úgy t?nik, Tóta W. Árpád is a derízió korának h?se szeretne lenni, pedig legfeljebb a neoprimitív, bárgyú bunkókrácia egyik fegyverhordozó szolgája. Félreértés ne essék, nem az a bajom vele, hogy nem hisz Istenben és a teremtésben – ez legyen az ? baja! Lehet neki vágyvezérelten csúfolkodni, hogy Isten „elkullogott a teremtésb?l, ahogy az ember felismerte sorra, hogyan lett a világ, amely nem teremtett, hanem kialakult”.

Ateistaként hiheti és hirdetheti azt, hogy Isten nélkül jobb, élhet?bb, kényelmesebb társadalmakat építettünk. Hiszen szabad ország vagyunk, ahol mindenkinek joga van a gondolat, a lelkiismeret, a vallás – az ateizmus is vallás! –, a véleménynyilvánítás szabadságához. Ha Tótának az ateizmus a hite, világnézeti meggy?z?dése, személyes identitásának része, lelke rajta. Koránt sincs ezzel egyedül, és egyébként az égvilágon semmi újat nem mond.

Mint Molnár Tamás katolikus filozófus harminc éve megjelent egyik alapm?vében (A liberális hegemónia) meggy?z?en kifejtette, a kora újkortól kifejl?d? liberális eszme szerint az ember csak akkor önmaga, amikor elkülönül „irracionális” környezetét?l: nyelvt?l, családi befolyástól, nemzeti, vallási és egyéb determinizmusoktól. A liberális tennivaló tehát „megszabadítani” az embereket ezekt?l a parazita bálványoktól, a közös(ségi) gondolkodástól és lojalitástól, hogy kiemeljék ?si burkából a természeti állapotban lev? embert, bevezetve a mechanikai állapotba, végül pedig fizikai-kémiai összetev?ire redukálva.

Ez a nagy társadalommérnöki projekt több évszázada tart, és a nyugati társadalmakat mára nagyrészt meghódító, leigázó liberális totalitarizmus immár tovább terjeszkedik Közép- és Kelet-Európa felé. A globalista uralmi hálózat magyarországi ügynökei: beszervezett és lefizetett politikusok, ideológusok, propagandisták, álcivil aktivisták, médiamunkások egész hada indult „végs? harcba” azért, hogy a magyarokat megfosszák kulturális gyökereikt?l, vallási, nemzeti, nemi identitásuktól, végs? soron szabadságuktól és méltóságuktól. Ezt persze a globalista progresszívek nem így látják, ellenkez?leg: szerintük a nép által negyedszer is nagy többséggel megválasztott rossz, diktatórikus, fasisztoid kormánytól kell megszabadítani a népet.

Hodász András, a papi szolgálat alól három hónapja (saját kérésére) felmentett influenszer a HVG-ben most azt írja, hogy csak akkor értjük meg karácsony üzenetét, ha együtt tud ünnepelni a gazdag és a szegény, a b?nös és a mélyen vallásos, a jobb- és a baloldali, a konzervatív és a liberális, a meleg és a heteroszexuális. Vajon ? együtt tud-e ünnepelni az újság másik oldalán szerepl? publicistával, aki szerint karácsony biztos, hogy nem történt meg, és meg kell tanulnunk Isten nélkül élni? Vagy a híres-hírhedt marxista filozófussal, aki ugyanebben a lapszámban kifejti, hogy mindenhol – nálunk is – fasizmust, posztfasizmust lát, amit nem is az állam, hanem az er?szakkal, a kirekesztéssel rokonszenvez? lakosság követ el, illetve követel. Rémlik, mintha valaki már mondta volna, hogy kilencmillió fasisztával nehéz szocializmust építeni…

De ha ez netán városi legenda volna, az nem, hogy egy baloldali író 11 éve azt írta az Amerikai Népszavában: „A magyar genetikusan alattvaló […] boldogan dagonyázik a diktatúra pocsolyájában, röfög és zabálja a moslékot, és nem akar tudni róla, hogy le fogják szúrni.” Ha nem hal meg három hete Kertész Ákos, vele is együtt tudna ünnepelni a gy?lölködést és gyalázkodást elutasító pap? Vagy a több millió magyar embert lepatkányozó Bangóné volt országgy?lési képvisel?vel? Vagy a fehér, keresztény, heteroszexuális magyarokat rémiszt? képz?dménynek nevez? Niedermüller polgármesterrel? Hogyan lehetne szóba állni, pláne ünnepelni velük karácsonyt?

A mai, két párhuzamos valóságban él?, és egymással gyökeresen szemben álló felfogást, értékrendet képvisel? hazai közéleti és értelmiségi tábor számára tanulságos lehet Széchenyi 190 éves intése: „Szakadozva felette gyengék vagyunk, egyszív?ek, egyakaratúak pedig óriási er?.” Ez sem új persze, hiszen Jézus már kétezer éve

arra intette az istenkáromló farizeusokat: „Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, amely meghasonlik magával.”

A magyar társadalom politikai, kulturális, erkölcsi, világnézeti, életmódbeli tekintetben – a bájtalan bunkókrácia sötétszürke, szürreális figurái nélkül is – éppen elég sokszín?, heterogén, töredezett. Ez a valóság, de talán nem álom, hogy egyszer megint egyszív?ek, egységesek legyünk. Nem egyformák – egységesek! Észben, er?ben és szent akaratban is, ahogy a Szózatban áll. Legyen béke, szabadság és egyetértés: ezt kívánta a magyar nemzet 1848-ban éppúgy, mint 1956-ban és 1990-ben. Túl naivak és idealisták vagyunk, ha a 2023-as esztend? küszöbén is ezt reméljük s kívánjuk magunknak és egymásnak?

Borítókép: Tóta W. Árpád (Fotó: Blogstar.hu)

Faggyas Sándor - www.magyarnemzet.hu

Ajánló